

2. Skal Den Europæiske Unions bestemmelser om statsstøtte, navnlig første alternativ under begrebet »projektets påbegyndelse« i punkt 19 (44) i meddelelse fra Kommissionen »Retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020«, nemlig »påbegyndelsen af arbejdet på investeringsprojektet«, fortolkes således, at den kompetente myndighed i medlemsstaten i en situation, hvor den har konstateret, at arbejdet i forbindelse med en investering er påbegyndt, i henhold til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning desuden skal vurdere investeringsprojektets udviklingstrin og sandsynligheden for, at dette investeringsprojekt fuldføres?
3. Såfremt det forrige spørgsmål besvares bekræftende, kan andre objektive omstændigheder, f.eks. verserende retssager, som hindrer fortsættelsen af investeringsprojektet, da tages i betragtning ved vurderingen af investeringsprojektets udviklingstrin?
4. Har det i den foreliggende sag betydning, at Den Europæiske Unions Domstol i sag C-349/17 ⁽¹⁾, Eesti Pagar, i præmis 61 og 68 har fastslået, at den eventuelle eksistens af en tilskyndelsesvirkning ikke kan anses for at være et kriterium, der er klart og enkelt at anvende for de nationale myndigheder, eftersom efterprøvelsen heraf kræver, at der i hver enkelt sag foretages komplekse økonomiske vurderinger, og at et sådant kriterium følgelig ikke er i overensstemmelse med kravet om, at kriterierne for anvendelsen af en undtagelse er klare og lette at anvende for de nationale myndigheder?
5. Såfremt det forrige spørgsmål besvares bekræftende, skal Den Europæiske Unions bestemmelser om statsstøtte, navnlig fodnote 66 til punkt 126 i meddelelse fra Kommissionen »Retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020«, sammenholdt med punkt 19 (44) i samme meddelelse, da fortolkes således, at den nationale myndighed ved vurderingen af kriteriet om arbejdets påbegyndelse ikke skal foretage en økonomisk vurdering af investeringsprojektet i hver enkelt sag?
6. Såfremt det forrige spørgsmål besvares bekræftende, skal Den Europæiske Unions bestemmelser om statsstøtte, navnlig sidste alternativ under begrebet »påbegyndelsen af arbejdet« i punkt 19 (44) i meddelelse fra Kommissionen »Retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020«, nemlig »indgåelse af andre forpligtelser, som gør investeringen irreversibel«, da fortolkes således, at enhver anden forpligtelse — med undtagelse af køb af grunde og forberedende arbejde (såsom indhentelse af en byggetilladelse) — gør investeringen irreversibel, uafhængigt af omkostningerne ved den indgæede forpligtelse?
7. Skal Den Europæiske Unions bestemmelser om statsstøtte, navnlig begrebet »påbegyndelsen af arbejdet« i punkt 19 (44) i meddelelse fra Kommissionen »Retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020«, fortolkes således, at de ufravigelige betingelser for påbegyndelsen af arbejdet er eksistensen af en brugsret for producenten til grunden og en national tilladelse til at gennemføre investeringsprojektet?
8. Såfremt det forrige spørgsmål besvares bekræftende, skal begrebet »national tilladelse til at gennemføre et investeringsprojekt« da fortolkes i lyset af den nationale lovgivning, og kan der i denne henseende kun være tale om en tilladelse, på grundlag af hvilken byggearbejdet i forbindelse med investeringsprojektet gennemføres?

⁽¹⁾ EUT 2014, C 200, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2019:172.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 10. januar 2022 —
Syndicat Les Entreprises du Médicament (LEEM) mod Ministre des Solidarités et de la Santé**

(Sag C-20/22)

(2022/C 119/38)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Syndicat Les Entreprises du Médicament (LEEM)

Sagsøgt: Ministre des Solidarités et de la Santé

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 4 i Rådets direktiv 89/105/EØF af 21. december 1988 om gennemsigtighed i prisbestemmelserne for lægemidler til mennesker og disse lægemidlers inddragelse under de nationale sygesikringsordninger ⁽¹⁾ fortolkes således, at begrebet »prisstop for alle lægemidler eller bestemte kategorier af lægemidler« omfatter en foranstaltning, som har til formål at kontrollere lægemiddelpriserne, men som alene vedrører visse individuelle lægemidler og hverken finder anvendelse på alle lægemidler eller på bestemte kategorier af lægemidler, selv om de garantier, der ifølge denne artikel er knyttet til en foranstaltning om prisstop som den omhandlede, for en sådan foranstaltning synes at være uden betydning eller genstand?

(¹) EFT 1989, L 40, s. 8.

Appel iværksat den 20. januar 2022 af Liam Jenkinson til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Udvidet Afdeling) den 10. november 2021 i sag T- 602/15 RENV, Jenkinson mod Rådet m.fl.

(Sag C-46/22 P)

(2022/C 119/39)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Liam Jenkinson (ved advokat N. de Montigny)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og Eulex Kosovo

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen tages til følge, og den appellerede dom ophæves.
- Domstolen træffer afgørelse i sagen, og appellants påstande i sagen i første instans tages til følge.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten til afgørelse.
- De appelindstævnte tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen og hver af de forudgående sager (sag T-602/15, sag C-43/17 P og sag T-602/15 RENV).

Anbringender og væsentligste argumenter

Første appelanbringende om fejlagtig fortolkning af de nedlagte påstande og fremsatte anbringender, for så vidt som Retten ikke foretog en prøvelse af alle de påstande, der var støttet på en ulovlighedsindsigelse.

Andet anbringende om, at Retten foretog en begrænsning af de af appellanten anførte faktiske og retlige betragtninger og derved af sagens genstand, idet den udelukkende vurderede appellants sidste ansættelse ved Eulex Kosovo-missionen.

Tredje appelanbringende vedrører den appellerede dom, for så vidt som den første principale påstand derved blev forkastet.

Fjerde anbringende om forkert anvendelse af princippet om ligebehandling af Unionens ansatte og om tilsidesættelse af artikel 336 TEUF, idet Retten begrænsede EU-lovgivers hensigt om at tilbyde alle lønmodtagere en social minimumssikring. Appellanten har anført, at Retten ligeledes tilsidesatte retsstatsbegrebet ved at udelukke, at de appelindstævnte på nogen måde var ifaldet ansvar uden for kontraktforhold.

Det femte anbringende vedrører afvisningen fra realitetsbehandling af den tredje påstand, det blev nedlagt subsidiært i første instans. Retten burde under alle omstændigheder ex officio have prøvet visse spørgsmål om grundlæggende retsprincipper og foretaget en bedømmelse af sagens realitet.
